

Badanie przemocy wobec kobiet w środowisku pracy - podsumowanie projektu

2022-10-05

Blisko 400 mieszkanek Krakowa wzięło udział w projekcie Fundacji Start Tango. W ramach akcji przeprowadzono anonimowe ankiety, badające możliwą skalę przemocy w miejscu pracy.

Fundacja Start Tango do udziału w badaniach zaprosiła pełnoletnie mieszkanki Krakowa, które w ciągu ostatnich 10 lat pracowały, bez względu na formę zatrudnienia w sektorze publicznym, kultury i sztuki oraz biznesu. W ankiecie wzięło udział 398 kobiet, w większości z wykształceniem wyższym (377). Przemocy w środowisku pracy doświadczyło 160 z ankietowanych kobiet, 98 nie miało początkowo pewności co do tego, 140 nie zetknęło się z nią w ogóle. Końcowe wyniki pokazały, że przemocy psychicznej doświadczyło 247 kobiet, seksualnej 109, a fizycznej 60.

Najwięcej poszkodowanych kobiet doświadczyło przemocy przy stażu pracy powyżej trzech lat w dwóch grupach wiekowych: 25-34 oraz 35-44 lat. Osoba stosująca przemoc była zwykle na wyższym szczeblu zawodowym, w przypadku przemocy seksualnej dodatkowo na podobnym lub tym samym szczeblu zawodowym. Najczęściej przemoc wpływała negatywnie na zdrowie poszkodowanych kobiet.

W ramach przemocy psychicznej poszkodowane kobiety doświadczały m.in.: umniejszania kompetencji zawodowych, manipulacji dla własnych celów, przypisywania cudzych zasług, stałego oceniania i bezpodstawnej krytyki, niszczenia reputacji, w tym niszczenia reputacji członkom rodziny, zawstydzania, ośmieszania, braku właściwego wsparcia, wciągania w konflikty, wymuszania posłuszeństwa, upokarzania słowem/gestem, ciągłego niepokojenia, próby izolacji lub wyeliminowania z grupy oraz poniżania słownego, wyśmiewania poglądów opinii oraz zmuszania do bezpłatnej pracy. W przypadku przemocy seksualnej kobiety doświadczały najczęściej uwag w kontekście seksualnym, komentarzy o charakterze seksualnym, sugestywnych gestów, niechcianego dotyku/kontaktów fizycznych oraz insynuacji seksualnych. Najczęstszymi aktami przemocy fizycznej były: wymuszanie bliskiego kontaktu, przytrzymywanie, popychanie oraz nieudzielenie niezbędnej pomocy.

Konkretne działania w związku z wystąpieniem przemocy podjęła mniej niż połowa respondentek. Część z nich nie miała wiedzy, co zrobić w związku z zaistniałą sytuacją. Brak reakcji wynikał m.in. z obawy przed konsekwencjami zawodowymi i stygmatyzacją w środowisku pracy, chęcią uniknięcia skandalu, z wstydu oraz braku wsparcia współpracowników.

Według większości ankietowanych kobiet otoczenie było świadome problemu przemocy. Co wpływało na brak reakcji z ich strony? Według respondentek powodem były m.in. obawa represji ze strony pracodawcy osoby na kierowniczym stanowisku, obawa przed utratą pracy a także obawy przed przyklejeniem łatki donosiiciela, represji ze strony współpracowników oraz obawy przed ostracyzmem w środowisku zawodowym.

W ramach ankiety zapytano respondentki o ich realne oczekiwania w zakresie działań przeciwdziałających przemocy. Najwięcej z nich wskazało na potrzebę tworzenia, przestrzegania i zaznajamiania się z procedurami antymobbingowymi oraz m.in. potrzebę organizacji ogólnopolskich akcji w zakresie rozpoznawania przemocy, zmian systemowych/prawnych oraz

**Magiczny
Kraków**

wyznaczaniem osób w firmie, do których można się zwrócić w sytuacji kryzysowej.

Więcej informacji na stronie internetowej fundacjastarttango.pl.